

OLGA VAN DER MEER

Een dag later

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De zon zakte bloedrood weg in de zee en liet een schitterende, roze lucht achter. Franka Kokshoorn keek er gefascineerd naar. Ze reed regelmatig de korte afstand naar het strand om de zonsondergang te bekijken, maar iedere keer trof het haar weer alsof ze het voor het eerst zag. Een mens voelde zich heel erg nietig bij zoveel natuurschoon, dacht ze peinzend bij zichzelf. Diep snoof ze de zilte zeelucht op, één moment lang volkomen verzoend met het leven. Meteen daarna kwam ze tot de ontdekking dat het lang geleden was dat ze zich gelukkig had gevoeld, wat direct een domper op haar stemming zette. Met haar handen diep in de zakken van haar dikke jas gestoken en haar capuchon om haar hoofd als bescherming tegen de snijdende wind, liep ze langs de vloedlijn. Het drong tot haar door dat dit uitstapje naar het strand het hoogtepunt van haar week was, een ontdekking die haar nogal somber stemde.

Ze was zesendertig, het was toch niet normaal dat haar leven zo vlak en saai verliep? Ze was jong, gezond, had een leuke baan bij de klantenservice van een postorderbedrijf, was

sinds zestien jaar getrouwd met Freek en ze woonden in een oud, stijlvol huis dat recentelijk helemaal gerenoveerd was en nu aan alle eisen van deze moderne tijd voldeed. Het oude huis van haar opa, naar wie Franka vernoemd was en bij wie ze altijd een streepje voor had gehad. Het huis was groot en zonnig en bood meer dan voldoende ruimte voor hen tweeën. Bovendien hadden ze het financieel erg goed en konden ze gaan en staan waar ze wilden, dus Franka had absoluut geen enkele reden tot klagen. Dat hield ze zichzelf dan ook voortdurend voor, toch wilde dat gevoel van onvrede niet wijken. Het was allemaal zo voorspelbaar, zo eentonig. De ene dag liep naadloos over in de volgende, zonder dat er iets gebeurde. Freek en zij hadden het goed samen, maar daar was dan ook alles mee gezegd. Hun relatie kenmerkte zich niet bepaald door vrolijkheid of verliefdheid. Dat kon ook niet meer na zestien jaar, hield Franka zichzelf voor. Die tijd hadden ze gehad. Hoewel, zo was het eigenlijk nooit tussen hen geweest. Freek was een man op wie ze kon steunen, een veilige basis, iemand aan wie ze zich vastklampte en die voor haar zorgde. Overweldigend verliefd was ze nooit op hem geweest. Maar ze hield van

hem en wilde hem niet kwijt, ondanks dat ze regelmatig besprongen werd door het gevoel dat er iets niet klopte, dat het leven anders zou moeten zijn.

Freek was echter de vaste, constante factor in haar leven na een heleboel woelige, ingrijpende gebeurtenissen uit haar jeugd. Ze zou niet weten wat ze zonder hem moest beginnen.

Pas toen het volkomen donker was, realiseerde Franka zich met een schok dat het al behoorlijk laat moest zijn. Freek was vast allang thuis.

Snel zocht ze haar wagen op en een kwartier later reed ze de inrit van hun grote eengezinswoning op. Het licht brandde al, zag ze. Door het keukenraam zag ze Freek bezig aan het gasfornuis en even stroomde er een warm gevoel door haar lichaam. Ze kende genoeg mannen die in zo'n geval op de bank gingen zitten mopperen omdat vrouwlief niet thuis was en het eten niet op tafel stond, maar zo was Freek nooit geweest. Hij vond het vanzelfsprekend dat de huishoudelijke bezigheden door hen samen gedaan werden, zonder dat iemand een vastomlijnde taak had. Hij deed simpelweg wat er voor zijn handen kwam.

Omdat Franka normaal gesproken eerder thuis was dan Freek, zorgde zij meestal voor het eten, maar het kwam niet in zijn hoofd op om te gaan zitten wachten tot zijn bord hem aangereikt werd.

Hij lachte haar warm toe bij haar binnenkomst.

‘Ha, ben je daar? Je bent zeker naar het strand geweest,’ begreep hij. Hij kende zijn vrouw. Zo af en toe moest ze er even uit om alle muizenissen uit haar hoofd te laten waaien. Zo was het van het begin af aan geweest.

‘Ja. Ik ben de tijd helemaal vergeten, sorry,’ verontschuldigde Franka zich. ‘Wat eten we?’

‘Nasi,’ antwoordde Freek opgewekt terwijl hij twee borden op de tafel zette. ‘Ik had echt zin om me eens uit te leven in de keuken. Ik heb er van alles bij. Saté, kleine gehaktballetjes in zoetzure saus, eieren met sambal en kroepoek.’

Franka dekte de tafel verder terwijl Freek de laatste hand aan het eten legde. Tijdens het eten vertelden ze elkaar, zoals altijd, kleine voorvallen van hun dag. Freek bezat een elektronicazaak en daar kon hij enthousiast over vertellen. Als echte computerfreak kon hij uitgebreid uitweiden over alle details en

mogelijkheden van de nieuwste computers, iets waar Franka altijd maar met een half oor naar luisterde. Wat haar betrof kon hij net zo goed overgaan in het Russisch, dat was voor haar even onbegrijpelijk. Eensgezind deden ze even later samen de afwas, daarna trokken ze zich terug in de ruime zitkamer. Franka zette de televisie aan, Freek pakte een boek. Zonder het echter van elkaar te weten konden ze allebei hun aandacht niet houden bij datgene wat ze aan het doen waren. Franka staarde weliswaar naar het beeldscherm, maar haar gedachten vlogen alle kanten op. Ze vond het af en toe nog steeds een vreemd idee dat ze nu woonde in het huis waar ze vroeger zoveel uurtjes had doorgebracht, samen met haar opa Frank. Haar oma was al overleden toen Franka een baby was en opa had zich opgeworpen als oppas en later als vertrouwenspersoon. Met hem kon ze alles bespreken wat ze niet bij haar ouders kwijt kon. Ondanks zijn leeftijd kon hij begrip opbrengen voor de onzekere puber die ze was geweest en zijn adviezen hadden nooit belerend geklonken, zoals die van haar ouders.

‘Wacht vierentwintig uur voor je belangrijke beslissingen neemt,’ placht hij steevast te zeggen. ‘Een dag later kijk je meestal heel anders

tegen de zaken aan dan in de emotie van het moment. Het geeft je de tijd om rustig na te denken en alles op een rijtje te zetten.'

Dat advies had Franka al heel wat keren toegepast in haar leven. Inmiddels was het ook haar lijfspreuk geworden. Impulsieve beslissingen nam ze allang niet meer, zelfs niet als het om onbelangrijke zaken ging. Opa had haar geleerd altijd goed na te denken en een weloverwogen antwoord te geven als haar iets gevraagd werd. Zelfs bij het huwelijksaanzoek van Freek had ze deze gouden regel toegepast. Ze had toen al zoveel meegemaakt dat ze uit ervaring wist dat haar opa gelijk had met deze woorden. Als net zestienjarige had ze een stormachtige verhouding beleefd met een man van eenendertig, een verhouding die niet zonder gevolgen was gebleven. Pas toen ze Eric vertelde van haar zwangerschap had hij bekend dat hij al jaren getrouwd was en drie kinderen had. Op een vierde zat hij niet te wachten, had hij gezegd. Haar eerste impuls was geweest om naar Eric's vrouw te stappen en haar alles te vertellen, maar na een dag nadenken had ze dat plan laten varen. Niemand zou erbij gebaat zijn als ze een heel gezin in de ellende stortte, zichzelf ook niet.

Het zou misschien eventjes een gevoel van voldoening geven, maar vervolgens zou ze de rest van haar leven moeten doorbrengen in de wetenschap dat ze drie onschuldige kinderen ongelukkig had gemaakt. Ook de beslissing om wel of geen abortus te ondergaan had ze pas genomen na intensief nadenken, al had ze daar wel langer dan een dag voor nodig gehad. Uiteindelijk had ze de zwangerschap uitgedragen en de baby afgestaan voor adoptie. Het was een meisje en ze had haar zelf de naam Romy gegeven, maar ze wist niet of de uiteindelijke adoptiefouders die naam hadden aangehouden. Als fervente fan van de Sissifilms had ze altijd geroepen dat ze, als ze ooit een dochter zou krijgen, haar naar de beroemde filmster Romy Schneider zou noemen. Het was een herinnering die nu nog, twintig jaar later, een glimlach op haar gezicht bracht. Ach, ze was tenslotte pas zestien geweest. Nu zou ze er niet meer over piekeren om een kind naar een beroemdheid te vernoemen, alleen was dat nu niet meer aan de orde. Hun huwelijk was kinderloos gebleven en Franka was daar eerlijk gezegd helemaal niet rouwig om. Het verleden had ze afgesloten en verwerkt, ze dacht eigenlijk nooit meer aan Romy, maar behoefte aan

een herhaling van die zwangerschap had ze niet. Het was goed zoals het was, al moest ze dat tegenwoordig steeds vaker tegen zichzelf zeggen. Op de een of andere manier werd het steeds moeilijker om die gevoelens van onvrede te negeren. Het leven was zo vlak en gladjes geworden. Al had ze moeilijke jaren achter de rug, saai was het in ieder geval niet geweest, dacht ze met galgenhumor.

Ze merkte niet dat Freek over zijn boek naar haar keek en zich afvroeg wat dat plotselinge lachje op Franka's gezicht te betekenen had. Waar dacht ze aan? Hij wist het niet. Franka maakte hem nooit deelgenoot van haar gevoelens. Over het verleden praten deed ze zelden en uit ervaring wijs geworden vroeg hij er nooit naar. Op dat gebied was ze zo gesloten als een pot. Ze beweerde altijd dat het verleden niet meer telde, dat ze het afgesloten had, maar hij betwifelde dat ten zeerste. Hoe kon een vrouw een dergelijke ingrijpende gebeurtenis zo goed verwerken dat ze er zelden meer aan terugdacht? Hij begreep niet dat ze er nooit over wilde praten, maar had zich erbij neergelegd, zoals hij zich bij meerdere dingen had neergelegd. Het feit dat ze naar zijn gevoel geen gelijkwaardige relatie hadden bijvoor-

beeld. Als jong, labiel meisje had Franka zich aan hem, de elf jaar oudere man, vastgeklampt en eigenlijk was dat nooit veranderd. Soms voelde hij zich meer haar vader dan haar echtgenoot. Op het eerste gezicht leek Franka een vlotte, moderne, zelfstandige vrouw, hij wist echter dat de werkelijkheid anders was. Ze was afhankelijk van hem, nog steeds.

Onwillekeurig zuchtte Freek diep. Hij speelde weleens met de gedachte om Franka te verlaten en opnieuw te beginnen, maar daadwerkelijk zo'n grote stap zetten was toch heel iets anders dan erover nadenken. Hij voelde zich verantwoordelijk voor Franka en ergens hield hij nog steeds van haar, al had hun huwelijk dan niet gebracht wat hij gehoopt had. Misschien was het anders gelopen als ze een paar kinderen hadden gehad. Daar had hij altijd naar verlangd, een gezin van hemzelf. Helaas bleek dat niet voor hen weggelegd te zijn. Hij had ooit voorgesteld om te laten onderzoeken waarom een zwangerschap uitbleef, maar Franka had daar zo fel tegen geprotesteerd dat hij nooit meer op dat onderwerp terug was gekomen. Voor haar lag dat uiteraard heel gevoelig, dat begreep hij wel. Toch bleef het jammer. Hij was nu zevenenveertig, het kon nog. Soms